

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/33/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318202948
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8318202948.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudkyň JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu BENCONT COLLECTION a.s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava - Nové Mesto, IČO: 47 967 692, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o. so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 50 361 368, proti žalovanej O. C., nar. X.XX.XXXX, bytom B.. N. X, XXX XX U. P. W., o zaplatenie 1.160,15 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti Okresnému súdu Humenné č.k. 15Csp/106/2018-57 zo dňa 9.11.2018 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 444,47 eura s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 1.5.2018 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu v prevyšujúcej časti s úrokom z omeškania, vyčíslené úroky, úroky zo zostatku nesplatennej istiny zamietol. Žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, stanovisko strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania, najmä obsah pripojených listinných dôkazov, ktoré špecifikoval a uviedol, že strany sporu uzavreli dňa 2.8.2013 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 1.600,- eur, ktorý sa zaviazala vrátiť formou pravidelných 48 mesačných splátok vo výške 57,29 eura s ročnou úrokovou sadzbou 25,50 % so splatnosťou 15.8.2017 s ročnou percentuálnou mierou nákladov (ďalej len RPMN) vo výške 28,68 % a s celkovou výškou nákladov 991,12 eura. Podaním zo dňa 26.10.2018 žalobca neuviedol, kedy došlo k predčasnej splatnosti úveru, ale uviedol, že žalovaná uhradila celkom 1.155,53 eura doposiaľ.

Následne súd prvej inštancie citoval ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy, § 1 ods. 2, § 11 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. k) zákona NR SR č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákona č. 129/2010 Z.z.) a uviedol, že z predložených dokladov považoval za preukázané, že došlo k uzavretiu zmluvy o úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. Nevyplýva výška jednotlivých zložiek mesačnej splátky na istinu, úroky a ďalších poplatkov, ani termíny ich splatnosti, nakoľko majú byť uvedené v zmysle uvedeného ustanovenia v splátkovom kalendári, avšak k zmluve nebol pripojený. Žalobca do zmluvy uviedol len celkovú splátku, z ktorej nie je možné zistiť jej jednotlivé zložky. Spotrebiteľ v čase uzatvárania zmluvy, ani v priebehu trvania zmluvného vzťahu nemal vedomosť o tom, z akých položiek a v akej výške pozostáva navýšenie úveru. Súd prvej inštancie považoval neuvedenie výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov za neprijateľnú

podmienku v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Zároveň poukázal na ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., z ktorého ustanovenia vyplýva, že pre nedostatok náležitostí podľa § 9 ods. 2 okrem iných aj písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vo vzťahu k právnomu názoru vyjadreného v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9.11.2016, na ktorý záver súd prvej inštancie poukázal, súd k tomu uviedol, že v danom prípade je zrejmy konflikt medzi smernicou a zákonom č. 129/2010 Z.z. Uvedené bez ďalšieho automaticky neznamená, že sa má uplatniť pred vnútroštátnym právom smernica. V takom prípade súd musí skúmať, či smernici môže priznať priamy, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, k priamemu účinku smernice v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva a ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Z tohto dôvodu nie je možné priznať smernici priamy účinok. Vo vzťahu k nepriamemu účinku súd prvej inštancie poukázal na to, že súd musí posúdiť, či možno uplatniť eurokonformný výklad, a teda, či vzhľadom na právnu povahu smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. Vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z.z. v časti členenia splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov, podľa názoru súdu prvej inštancie, nemožno priznať smernici ani nepriamy účinok, lebo by sa jednalo o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Poukázal na to, že obdobné právne závery v iných veciach týkajúcich sa všeobecného súdu, ako aj na povinnosť žalobcu ako dodávateľa uviesť údaje o výške úrokov a poplatkov priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky. Ďalej uviedol, že v zmluve o úvere je nesprávne uvedená RPMN, čo podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy má za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Vo vzťahu k úrokom za poskytnutie peňažných prostriedkov uviedol, že podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov. Uviedol, že neprimeranou a odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvykle určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako 100 % oproti priemeru bánk. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná, odporujúca dobrým mravom. Poukázal na štatistické údaje zverejnené na webovej stránke Národnej banky Slovenska, kde sú stanovené priemerné úrokové sadzby pri úveroch so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby nad 5 rokov v auguste roku 2013, kedy bola zmluva uzavretá v sadzbe 11,55 %. Úverová zmluva uzavretá medzi stranami sporu bola dňa 2.8.2014 so splatnosťou 48 mesiacov (správne 2013). Úroková sadzba predmetného úveru je viac ako 2-násobok priemernej sadzby úverov poskytovaných v rovnakom období. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.7.2009, podľa ktorého maximálna výška úrokov ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky musí byť v súlade s ust. § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Ďalej súd uviedol, že v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. pre nedostatok náležitostí zmluvy dospel k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Žalobca si v konaní uplatnil z dlžnej sumy istinu, ako aj nárok na úrok z úveru vo výške 25,50 % ročne odo dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, a preto nárok by mu nebolo možné priznať aj z ďalšieho dôvodu, a to, že od splatnosti úveru je dlžník v omeškaní a musí len platiť úroky z omeškania, nie však už dohodnuté zmluvné úroky. Poukázal na rozhodnutie iného všeobecného súdu s tým, že uviedol, že žalobca má nárok na zaplatenie rozdielu medzi poskytnutým úverom a úhradou žalovanou vo výške 444,47 eura (1.600,- eur - 1.155,53 eura podľa výpisu predloženého žalobcom), v ktorej časti považoval nárok žalobcu za dôvodný, a preto žalovanú zaviazal k zaplateniu tejto sumy spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne v súlade s platnou právnou úpravou. V tejto časti považoval žalobu za dôvodnú a to odo dňa 1.5.2018, teda priznal aj úrok z omeškania. Súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi nárok na vyčíslený úrok z omeškania do dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti z dôvodu, že bol vyčíslený aj zo súm, na ktoré žalobcovi nárok na zaplatenie nevznikol (úroky a poplatky), a preto mu priznal iba nárok na úrok z omeškania z reálne dlžnej sumy od dátumu, aký si žalobca uplatnil a v tejto časti pre sumu 715,68 eura s príslušenstvom žalobu zamietol. Taktiež žalobu zamietol v časti o zaplatenie poplatkov vo výške 32,94 eura s príslušenstvom ako nedôvodnú, lebo pozostáva z upomienky, poistného, poplatku za upozornenie pred výzvou a poplatku za výzvu na splatenie úveru. Zdôraznil, že sa nejedná o individuálne dojednané zmluvné podmienky, lebo poplatky sú súčasťou formulárových všeobecných zmluvných dojednaní, resp. cenníka. Zmluvné dojednania týkajúce sa poplatkov, ktoré sa nachádzajú v obchodných podmienkach, resp. cenníku, súd považoval za neprijateľné zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných

strán v neprospech spotrebiteľa. Sankcie účtované dodávateľom spotrebiteľovi nesmú byť obsahom všeobecných obchodných podmienok alebo rôznych cenníkov, ale z dôvodu transparentnosti majú byť súčasťou zmluvy samotnej.

Vo vzťahu ku konkrétnemu poplatku za upomienku súd poukázal na to, že niet zákonného nároku a nemôže veriteľovi patriť za stavu, ak si uplatňuje paušálnu náhradu ujmy za omeškanie.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 Civilného sporového poriadku tak, že pomer úspechu a neúspechu v spore vyčíslil s tým, že uviedol, že žalovaná bola úspešná v rozsahu 22 % oproti úspechu žalobcu, ale nárok na náhradu trov konania jej nepriznal, lebo jej nevznikli.

2. V zákonom stanovenej lehote podala proti rozsudku odvolanie právna zástupkyňa žalobcu. Namietala nesplnenie procesných podmienok, nesprávne skutkové zistenia, ako aj nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k zamietavému výroku. Poukázala na to, že sa v spore žalobca nemal možnosť procesne brániť, lebo súd prvej inštancie nepostupoval podľa ust. § 129 Civilného sporového poriadku a nevyzval ho na vyjadrenie sa k otázke určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj nevyzval žalobcu podľa § 157 Civilného sporového poriadku, nevytýčil termín predbežného prejednanie sporu podľa § 168 Civilného sporového poriadku. Poukázala na právny názor vyplývajúci z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, navyše poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, týkajúce sa eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. Vo vzťahu k úrokovej sadzbe uviedla, že jej výška je ovplyvnená ponukou a dopytom pre kapitály, ako aj celým radom ďalších faktorov ako je inflácia, riziká, úspory, výška úveru, doba splatnosti a iné. Nesúhlasila s tvrdením súdu, že výška úrokovej sadzby 25,5 % je v rozpore s ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Súdom uvedená hodnota 11,55 % predstavuje priemernú hodnotu, a teda ide o aritmetický priemer. Do tejto hodnoty z jednej strany vstupujú minimálne hodnoty úrokovej sadzby, ako aj maximálne. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26.4.2012 vo vzťahu k dojednanej výške úrokov pri poskytnutí peňažnej pôžičky s tým, že uviedla, že neprimeraným zmluvným úrokom by bol taký úrok, ktorý by 4-násobne až 5,5-násobne prevyšoval obvyklú úrokovú sadzbu. Vo vzťahu k úroku po zosplatnení poukázala na ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka s tým, že uviedla, že zosplatnenie úveru je len zmena termínu splatnosti, na ktorú má veriteľ nárok. V prípade, ak by veriteľ úver nezosplatnil, dlžník by bol povinný platiť zmluvné úroky. Pri posudzovaní tejto otázky nie je jednotná prax všeobecných súdov i napriek rozhodovaniu v obdobných veciach, na ktoré rozhodnutia poukázala. Navrhla zrušiť napadnutý výrok a v rozsahu zrušenia vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Uplatnila si nárok na náhradu trov celého konania.

3. Žalovaná sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadrila.

4. Právna zástupkyňa žalobcu podaním zo dňa 3.1.2019 (č.l. 78 spisu) predložila návrh na zmenu žalobcu z dôvodu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 25.10.2018 medzi spoločnosťou Poštová banka, a.s. ako postupcom a spoločnosťou BENCONT COLLECTION a.s. ako postupníkom s tým, že hmotnoprávnym veriteľom je spoločnosť BENCONT COLLECTION a.s. so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava - Nové Mesto, IČO: 47 967 692. Zároveň predložila súhlas nového žalobcu so vstupom do konania, ako aj zmluvu o postúpení pohľadávok č. II/2018 (č.l. 81-86 spisu).

Uznesením č.k. 15Cps/106/2018-91 zo dňa 11.1.2019 súd prvej inštancie pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu tak, že namiesto žalobcu Poštová banka a.s., Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890 vstupuje BENCONT COLLECTION a.s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.2.2019.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 v znení neskorších predpisov, ďalej len CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

6. Oboznámením sa s obsahom spisu, zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením dôvodnosti uplatneného nároku a odôvodnením napadnutého rozhodnutia, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým záverom a následne vec nesprávne právne posúdil, ak nemal náležite ujasnené, či došlo k zosplatneniu pohľadávky v čase rozhodovania súdu prvej inštancie veriteľom i napriek tomu, že pôvodný veriteľ ako žalobca postúpil predmetnú pohľadávku zmluvou o postúpení z 25.10.2018, t.j. pred rozhodnutím súdu prvej inštancie vo veci samej. Nesprávne skutkové zistenia mali následne za následok aj nesprávne právne posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku.

7. Podľa čl. 2 Základných princípov CSP, ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

Podľa § 220 ods. 2, 3 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v ktorom je implikované právo na súdnu ochranu zaručené ústavou (čl. 46 a nasl.). Uvedené právo zahŕňa i povinnosť súdu vysporiadať sa so všetkým, čo v priebehu konania vyšlo najavo a čo účastníci tvrdia, ak to má vzťah k prejednávanej veci. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, napr. vo veci Ruiz Torija c/a Španielsko z 9.12.1994, séria A č. 303-A, Komisie, ako aj v súlade s rozhodovacou praxou Ústavného súdu Slovenskej republiky treba za porušenie práva na spravodlivý proces považovať aj nedostatok riadne a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

8. Z obsahu spisu je nesporné, že súd prvej inštancie posudzoval právny vzťah ako vzťah spotrebiteľský, ktorý vznikol uzatvorením zmluvy o úvere z 2.8.2013 (č.l. 27 spisu) - zmluva o úvere, dostupná pôžička, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 1.600,- eur s dobou splácania 4 roky, splácanie k 15. dňu v mesiaci s tým, že súčasťou zmluvy o úvere bolo aj poistenie základného súboru poistenia podľa vyznačeného na zmluve. Žalovaná sa zaviazala splácať mesačnú splátku vo výške 57,29 eura vrátane poistného, ak je úver poistený s tým, že prvá platba bola stanovená do 15.9.2013, dátum ďalšej platby k 15. dňu v mesiaci a dátum konečnej splatnosti 15.8.2017 pri počte splátok 48, úrokovej sadzbe 25,50 % p.a., výške RPMN banky 28,69 %, priemernej RPMN na trhu 20,44 % a celkovej výške nákladov 991,12 eura. Súd prvej inštancie pri posudzovaní zmluvných podmienok dospel k záveru, že úver je bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu nedostatku náležitostí vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. V odôvodnení rozhodnutia síce poukázal na právny záver vyplývajúci z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9.11.2016, avšak sa vôbec nevysporiadal s doterajšou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu týkajúcou sa eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., a to s rozhodnutiami sp.zn. 3Cdo/146/2017 z 22.2.2018, sp.zn. 4Cdo/211/2017 z 23.4.2018, sp.zn. 3Cdo/56/2018 zo 17.4.2018, sp.zn. 4Cdo/187/2017 z 23.4.2018. S právnym názorom dovolacieho súdu bol súd prvej inštancie sa

povinný vysporiadať a odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bol povinný náležite odôvodniť v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z ust. § 220 ods. 3 CSP, čo je súčasťou práva strany na spravodlivý proces.

Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty vyjadreného v čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP. V systéme všeobecného súdnictva je touto autoritou Najvyšší súd Slovenskej republiky, Ústavný súd Slovenskej republiky, Európsky súd pre ľudské práva a v prípade aplikácie únijného práva aj Súdny dvor Európskej únie. Sporové strany legitímne očakávajú, že ich spor bude rozhodnutý za obdobnej skutkovej a právnej situácie rovnakým spôsobom najmä v situácii, ak existujú publikované rozhodnutia uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadväzovali (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/6/2017 zo 6.3.2017). Uplatnenú námietku týkajúcu sa nesprávnych skutkových záverov vo vzťahu k posúdeniu tejto zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.) a to v súvislosti s eurokonformným výkladom tohto ustanovenia, ku ktorému dospel dovolací súd, odvolací súd považoval za dôvodnú. Bolo povinnosťou súdu prvej inštancie sa s názorom vyššej súdnej autority v odôvodnení rozhodnutia náležite vysporiadať, pokiaľ pristúpil k záveru, že eurokonformný výklad uvedeného ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. nie je možný. Len vysporiadanie sa s právnym názorom vyplývajúcim z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9.11.2016 nie je splnením povinnosti súdu náležite odôvodniť rozhodnutie v prípade odklonu od rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (§ 220 ods. 3 CSP).

9. Za dôvodnú však považoval odvolací súd aj uplatnenú námietku týkajúcu sa skutkových zistení, vrátane nesprávneho právneho posúdenia vo veci samej spojenú s posúdením rozhodných skutočností pre záver súdu o tom, či právny predchodca žalobcu veriteľ Poštová banka, a.s. zosplatnil úver žalovanej. Aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie túto rozhodnú skutočnosť nemal náležite posúdenú, pokiaľ v bode 6 odôvodnenia uviedol, že žalobca vo vyjadrení zo dňa 26.10.2018 neuviedol, kedy došlo k predčasnej splatnosti úveru, ale len uviedol, že žalovaná uhradila sumu 1.155,53 eura. V spise sa síce nachádzajú doklady ako doručky adresované žalovanej, avšak obsahom spisu nie je listina obsahujúca výzvu na úhradu omeškaných splátok a následne oznámenie o predčasnej splatnosti úveru veriteľom. Bez ujasnenia tejto rozhodujúcej skutočnosti, ktorá má význam aj pre posúdenie vecnej legitímácie v spore, nebolo možné vo veci samej rozhodnúť. Z tohto dôvodu preto odvolací súd považoval aj namietaný procesný postup súdu, ktorý nevyzval žalobcu na doplnenie rozhodných skutočností žalobcom pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku, za dôvodný.

10. Vo vzťahu k uplatnenej námietke týkajúcej sa posúdenia dojednaných úrokov z hľadiska ust. § 39 v spojení s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, odvolací súd uvádza, že k tejto námietke nezaujal vecné stanovisko vzhľadom k tomu, že pokiaľ súd pri posudzovaní dojednaných zmluvných podmienok z hľadiska súdnej kontroly dospeje k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., nie je potrebné osobitne posudzovať výšku úrokov z hľadiska dobrých mravov. Pre stanovenie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru stačí nedostatok jednej obligatórnej náležitosti. V prípade, ak súd prvej inštancie bude posudzovať výšku dojednaných úrokov, je potrebné vysporiadať sa aj vo vzťahu k tejto časti uplatneného nároku s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26.4.2012, na ktorý právny záver poukázala právna zástupkyňa žalobcu.

11. Z týchto dôvodov odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

Dôvodom zrušenia napadnutého rozhodnutia bolo porušenie práva strany sporu na spravodlivý proces, súčasťou ktorého je právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia súdu vrátane nesprávneho právneho posúdenia z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu rozhodného pre posúdenie, či došlo k zosplatneniu veriteľom, ak áno, kedy, preukázaním listinného dôkazu. Či došlo k zosplatneniu úveru nebolo náležite zistené, ani nevyplýva z obsahu spisu, a preto v tejto časti nesprávne skutkové zistenia

mali za následok nesprávne právne posúdenie vrátane náležitého neodôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 3 CSP.

12. V ďalšom konaní je úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť dôvodnosť uplatneného nároku, najmä skúmať vzhľadom na postúpenie pohľadávky, zákonné podmienky postúpenia, a teda vecnú legitimitáciu na strane žalobcu. Následne, ak súd prvej inštancie dospeje k záveru, že žalobca je aktívne legitimovaný v spore, je potrebné vzhľadom na spotrebiteľskú zmluvu skúmať obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy vyplývajúce z ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. s tým, že súd ak dospeje k záveru o nedostatku len náležitosti týkajúcej sa členenia splátky istiny na splátky úroku a poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.), je povinnosťou súdu prvej inštancie v prípade, ak sa odkloní od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, je potrebné rozhodnutie dôkladne a presvedčivo odôvodniť (§ 220 ods. 3 CSP).

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci samej v zmysle ust. § 396 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu strany v spore vyplývajúcou z ust. § 255 CSP.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.